

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 397/06-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. marca 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti J. F., K., zastúpeného advokátom JUDr. E. V., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, úradu justičnej a kriminálnej polície Zvolen, v prípravnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, úradu justičnej a kriminálnej polície Zvolen, v prípravnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL porušené bolo.

2. Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru, úradu justičnej a kriminálnej polície Zvolen, v prípravnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. F. **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, úrad justičnej a kriminálnej polície Zvolen, **p o v i n n é** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, úrad justičnej a kriminálnej polície Zvolen, **j e p o v i n n é** uhradiť J. F. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. E. V., Z., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 397/06-22 z 22. novembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, úradu justičnej a kriminálnej polície Zvolen (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), v prípravnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL.

V sťažnosti sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného riaditeľstva v prípravnom konaní vedenom pod sp. zn.

ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu aby v predmetnej veci konal bez zbytočných prieťahov a súčasne žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia.

Okresné riaditeľstvo sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrilo k sťažnosti podaním sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 z 12. decembra 2006 doručeným ústavnému súdu 18. decembra 2006, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„V trestnej veci ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 sa jedná o trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom podklade, že v dobe od 19.30 hod. dňa 14. 12. 2002 do 12.30 hod. dňa 15. 12. 2002 v katastri mesta K. obv. J. F. zastrelil svojou puškou, ktorú mal v legálnej držbe psa plemena Americký buldog a postrelil psa - fenu plemena Anglický mastif, čím pre majiteľa psov M. M. spôsobil škodu vo výške 17.000.- Sk.

Trestné oznámenie prijalo dňa 15. 12. 2003 (správne má byť 15. 12. 2002, pozn.) OO PZ K., ktoré vec aj dokumentovalo pod č. konania ČVS: ORP-271/OBV-2002. Po zadokumentovaní trestného činu, výsluchu svedkov zabezpečení správ z Okresného úradu K. Odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva dňa 9. 8. 2003 policajný orgán vydal uznesenie podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku o stíhaní J. F. Obvinený J. F. si podal voči uzneseniu o jeho stíhaní sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene zamietol.

Dňa 7. 10. 2003 prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene prikázal vec do vyšetrovania z dôvodu, že policajný orgán vec nemohol ukončiť v lehote pretože poškodený sa nachádzal mimo územia SR.

Dňa 6. 2. 2004 vyšetrovateľ UJKP OR PZ Zvolen vec prerušil pre neprítomnosť poškodeného, ktorý sa nachádzal mimo územia SR.

Dňa 22. 3. 2005 vyšetrovateľ, ktorý vec prevzal po predchádzajúcom (odišiel na inú funkciu v rámci MV) v trestnom stíhaní pokračoval. Vyšetrovateľ na základe pokynu dozorujúceho prokurátora zo dňa 15. 7. 2005 vykonal v dňoch 20. 10. a 26. 10. 2005 výsluch svedkov a rekonštrukciu prípadu.

Dňa 3. 5. 2006 bola vec pridelená ďalšiemu vyšetrovateľovi (predchádzajúci odišiel mimo rezort MV).

Daná trestná vec je v podstate jednoduchá, policajným orgánom OO PZ K. bola zadokumentovaná v rámci možností OO PZ, napriek tomu dozorujúci prokurátor trvá na úkonoch, ktoré nie je možné vykonať (ustáliť miesto nálezu psov - zdokumentované ohliadkou miesta činu, hľadať ďalších svedkov a pod.).“

V závere vyjadrenia okresné riaditeľstvo ako príčiny, ktoré viedli k vzniku prietáhov pri vyšetrovaní danej trestnej veci, označilo nasledovné:

„- pochybenia pri samotnom zadokumentovaní trestnej veci policajným orgánom, ktoré v súčasnosti nie je možné odstrániť,

- vysoká zaťaženosť vyšetrovateľov (priemerne rozpracovaných 54 trestných spisov), následná fluktuácia a prerozdeľovanie a následné študovanie spisov,

- podľa nášho názoru na základe doposiaľ zabezpečeným dôkazom nemožno vo veci jednoznačne rozhodnúť a zo strany OP sú dávané úlohy, ktoré už boli zadokumentované, resp. ich nie je možné splniť,

- neprítomnosť poškodeného (vycestovaný mimo SR).“

Navyše ústavný súd zistil, že okresné riaditeľstvo 5. apríla 2005 vyzvalo Krajský lesný úrad v B. na predloženie rozhodnutia a 25. apríla 2005 na predloženie súvisiaceho spisu. Dňa 5. mája 2005 okresné riaditeľstvo vyzvalo Obvodný lesný úrad vo V. na predloženie súvisiaceho spisu (spis bol predložený 8. augusta 2005).

Obsah spisu okresného riaditeľstva potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 12. decembra 2006.

Právny zástupca sťažovateľa reagoval na vyjadrenie okresného riaditeľstva podaním doručeným ústavnému súdu 11. januára 2007, v ktorom okrem iného uviedol, že:

„K vyjadreniu ORPZ chcem uviesť, že nešlo o psov s preukazom pôvodu a preto už základná záležitosť výšky škody 17 000,- Sk ktorej objektívne zistenie je východiskom pre začatie trestného konania je zásadne vadná. Tieto krížence niesli niektoré znaky

označených plemien psov po vizuálnej stránke, ale z chovateľského hľadiska ani cenu nemali.

Prerušenie trestného stíhania nebolo podľa nášho názoru spôsobené neprítomnosťou poškodeného ale jeho krátkodobé vzdialenie bolo využité v súlade s dlhodobou osvedčenou praxou na vybavenie veci. Táto metóda sa neúnavne využíva na zvýšenie výkonnosti vyšetrovateľov. Dva úkony vykonal v mojej prítomnosti ako obhajcu a ak vykonal iné tak bude potrebné ich zopakovať pre porušenie procesných pravidiel, lebo som o nich ako obhajca nebol vyrozumieť. Prvotné úkony neboli spôsobilé na vznesenie obvinenia, lebo boli vykonané nespôsobilým spôsobom. Predčasné vznesenie obvinenia malo za následok veľmi závažný zásah do práv sťažovateľa. Fakticky došlo k výkonu trestu zákazu činnosti ktorý trvá udrzovaním protiprávneho stavu piaty rok. Ani v prípade odsúdenia páchatel'a za obdobné konanie doposiaľ nemáme informáciou o uložení tak prísneho trestu zákazu činnosti. Pravidelne sa podobné skutky trestajú peňažnými trestami.

Riaditeľ úradu ospravedlňuje neprijateľné dôsledky pre sťažovateľa spôsobené vzneseným obvinením spoločenskou situáciou. Jednotlivec nemôže niesť dôsledky za subjektívny stav vyšetrovacieho orgánu a jeho spôsobilosť plniť zákonom stanovené povinnosti a právomoci.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou už vyslovil, že uvedené základné právo sa chráni aj v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní po začatí trestného stíhania (§ 160 Trestného poriadku), keď sa občan stáva účastníkom tohto konania ako obvinený (napr. II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, III. ÚS 99/02, II. ÚS 195/05).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v trestnom konaní prípravnom, na rozdiel od trestného konania súdneho, je podľa názoru ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba stíhaná na základe uznesenia o vznesení obvinenia voči nej. Právna neistota sa týka toho, či orgán činný v prípravnom konaní (spravidla vyšetrovateľ) navrhne podanie obžaloby alebo navrhne, v závislosti od výsledkov dokazovania v prípravnom konaní, iný spôsob konečného rozhodnutia, napríklad zastavenie trestného stíhania (IV. ÚS 210/04).

Zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení účinnom v relevantnom čase (ďalej len „Trestný poriadok“) predpokladal, že v prípravnom konaní môže dochádzať aj k prietáhom. Preto je v § 167 Trestného poriadku ustanovené, že obvinený a poškodený majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania žiadať prokurátora, aby boli odstránené prietahy vo vyšetrovaní alebo závady v postupe vyšetrovateľa alebo policajného orgánu. Žiadosť nie je viazaná lehotou. Túto žiadosť, ktorú treba prokurátorovi ihneď predložiť, musí prokurátor bez meškania vybaviť. O výsledku preskúmania musí byť žiadateľ upovedomený.

K odstráneniu stavu právnej neistoty v trestnom konaní prípravnom preto dochádza až takým rozhodnutím, ktorým sa toto konanie končí bez toho, aby pokračovalo v trestnom

konaní súdnom, alebo sa vydá rozhodnutie, na základe ktorého trestné konanie prípravne právoplatne končí bez podania návrhu na obžalobu trestne stíhanej osoby.

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní ústavný súd aj v tomto prípade skúmal s poukazom na svoju stabilnú judikatúru, to znamená s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, berúc do úvahy: 1. právnu a faktickú zložitost' veci, 2. správanie sťažovateľa a 3. spôsob, akým v konaní postupovalo okresné riaditeľstvo (obdobne napr. II. ÚS 74/97 alebo I. ÚS 70/98, II. ÚS 195/05).

Pri vyhodnotení doterajšieho konania okresného riaditeľstva v prípravnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL podľa uvedených kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd zistil, že ide o trestné stíhanie proti sťažovateľovi obvinenému pre trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona v znení platnom do 31. decembra 2005. Trestná vec sťažovateľa, ako uvádza aj okresné riaditeľstvo, „*je v podstate jednoduchá*“. Na prípadnú skutkovú zložitost' veci mohlo mať vplyv to, že „*dozorujúci prokurátor trvá na úkonoch, ktoré nie je možné vykonať (ustáliť miesto nálezu psov - zdokumentované ohliadkou miesta činu, hľadať ďalších svedkov a pod.)*“.

Z hľadiska hodnotenia povahy veci ústavný súd vychádzal zo všeobecnej zásady uznávanej aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva premietnutej aj do judikatúry všeobecných súdov v Slovenskej republike, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citlivého zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je spravidla spojený s trestným procesom, musí posudzovať prísnejšie. V uvedených súvislostiach ústavný súd musel vziať do úvahy aj celkovú doterajšiu dĺžku prípravného konania, keď trestné stíhanie sťažovateľa trvá takmer tri a pol roka (od vydania uznesenia o vznesení obvinenia z 15. augusta 2003) a v trestnej veci sťažovateľa zatiaľ nedošlo k podaniu obžaloby ani k inému spôsobu uzavretia prípravného trestného stíhania.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priesťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa. Ústavný súd nezistil v preskúmvanej veci nijakú významnú skutočnosť v správaní sťažovateľa, ktorá by odôvodňovala namietanú doterajšiu dĺžku konania, čo potvrdzuje aj vyjadrenie okresného riaditeľstva, podľa ktorého „*Zo strany sťažovateľa nedošlo k priesťahom*“.

3. Pri posudzovaní postupu okresného riaditeľstva nie je úlohou ústavného súdu, ktorý ani nie je orgánom činným v trestnom konaní, nahradzovať činnosť tohto orgánu a určovať, aký optimálny postup v konaní trestná vec sťažovateľa vyžadovala. Úlohou ústavného súdu je zistiť, či konkrétny postup orgánov činných v trestnom konaní nie je z hľadiska naplnenia základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený (obdobne pozri napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02, III. ÚS 183/05).

Za zbytočný priesťah v konaní orgánu činného v trestnom konaní možno považovať dobu jeho nečinnosti alebo zjavne neefektívnej činnosti pri napĺňaní účelu Trestného poriadku, predovšetkým požiadavky, aby trestné činy boli náležite zistené (§ 1 ods. 1 Trestného poriadku; napr. III. ÚS 99/02).

Vychádzajúc z priebehu doterajšieho konania, ktorý je opísaný vo vyjadrení okresného riaditeľstva v I. časti nálezu, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 33/99, II. ÚS 71/01) považoval za rozhodujúcu predovšetkým skutočnosť, či vykonanie procesných úkonov bolo efektívne, rešpektovalo zásadu procesnej ekonomiky a zásadne vytváralo podmienky na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa ako obvineného v tomto trestnom konaní.

Dňa 9. augusta 2003 Okresné oddelenie Policajného zboru Krupina vydalo uznesenie o vznesení obvinenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú Okresná prokuratúra Zvolen (ďalej len „okresná prokuratúra“) 21. augusta 2003 zamietla.

Okresná prokuratúra 7. októbra 2003 nariadila vyšetrovanie v trestnej veci sťažovateľa. Vyšetrovanie mal podľa uznesenia vykonať vyšetrovateľ okresného riaditeľstva. Po postúpení spisu okresnému riaditeľstvu bolo konanie 6. februára 2004 prerušené (z dôvodu, že pre neprítomnosť poškodeného nebolo možné vec náležite objasniť), a to až do 22. marca 2005 (t. j. viac ako trinásť mesiacov), keď okresné riaditeľstvo rozhodlo o pokračovaní v konaní.

Po právoplatnosti uznesenia o pokračovaní v konaní okresné riaditeľstvo vyzvalo Krajský lesný úrad v B. a vo V. na predloženie spisov týkajúcich sa odobratia poľovnej zbrane (spisy boli predložené 25. apríla 2005 a 8. augusta 2005). Od 20. októbra 2005, resp. 26. októbra 2005, keď sa uskutočnila rekonštrukcia prípadu a výsluch svedkov, okresné riaditeľstvo nevykonalo žiaden procesný úkon.

Podľa zistenia ústavného súdu okresné riaditeľstvo 22. februára 2007 vypracovalo návrh na zastavenie trestného stíhania sťažovateľa a spis sa v súčasnosti nachádza na okresnej prokuratúre.

K prerušeniu konania ústavný súd poznamenáva, že sa v ňom nemohli vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, a tým nemohlo dôjsť k naplneniu účelu označeného základného práva. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť štátneho orgánu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom (napr. právoplatným uznesením o prerušení konania), tak ako je to v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní.

Zo spisového materiálu vyplýva, že v predmetnej veci sa vystriedali traja vyšetrovatelia, čo okresné riaditeľstvo označilo za jeden z faktorov, ktoré ovplyvnili doterajšiu dĺžku konania. Zároveň poukázalo aj na ďalšie okolnosti majúce vplyv na vznik prietahov, ktoré sú uvedené v bode I odôvodnenia tohto nálezu.

Ústavný súd v spojitosti s tým poznamenáva, že v žiadnom prípade nemožno pripustiť, aby boli technicko-organizačné problémy štátnych orgánov prenášané na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd.

Opierajúc sa o svoje zistenia ústavný súd skonštatoval, že vyšetrovací orgán neprispel k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa spôsobom, ktorý od neho ako orgánu prípravného konania bolo možné očakávať, to znamená k ustáleniu skutkového a právneho stavu spôsobom, ktorý by umožnil buď ukončiť trestné stíhanie (napr. zastavením), ak by na to boli splnené podmienky, alebo pokračovať v ňom ďalej (napr. ukončenie vyšetrovania a návrh na podanie obžaloby).

Ústavný súd so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti vyslovil, že doterajším postupom okresného riaditeľstva konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL, t. j. v prípravnom trestnom konaní, ktoré začalo 9. augusta 2003 a trvá už takmer tri a pol roka, došlo v dôsledku neefektívnej činnosti spojenej aj s jeho nečinnosťou k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

III.

V nadväznosti na rozhodnutie o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd prikázal okresnému riaditeľstvu v prípravnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL konať bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk z dôvodov, že sa nachádza v strese z možného uloženia trestu zákazu činnosti (výkon práva poľovníctva, pozn.), a konanie, ktoré je proti nemu vedené, vzbudzuje „*všeobecné odsúdenie v rodine, okolí a v spoločnosti*“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku prípravného konania okresného riaditeľstva vedeného pod sp. zn. ČVS: OUJP-504/20-ZV-2003 PL, ktorá predstavuje ako už bolo uvedené takmer tri a pol roka, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. E. V. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby, každý v sume 2 501 Sk (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a 2 x 150 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 5 302 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresné riaditeľstvo povinné zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2007